

Путин и Медведев „заратили“ око Либије; Американци кренули у лов на нафту – хоће ли истерати нову Ал Каиду?

Требало је мање од три дана да главни и маргинални актери најновије војне авантуре западних сила у Либији покажу свету сву хипокризију, дволичност и безочност политичких лидера Запада, али и шире.

При том, западни моћници су још једном, после „Милосрдног анђела“, чије „милопсрђе“ нам је добро познато, показали да живе у свету фантазије и да би на маштовитости могли да им позавиде и најврснији писци научне фантастике. Док је „Милосрдни анђеол“ кобајаги требало да спасе косовске Албанце од „хуманитарне катастрофе“ коју су наводно изазвале српске снаге, „Одисејева зора“ је ваљда требало да донесе свитање „потлаченим и голоруким“ либијским побуњеницима, који су успут успели да сруше и понеки авион!

Пуна истина ће се, наравно, сазнати тек кад све прође и кад буде касно, као и у случају Косова и Метохије. Јер кога је данас брига што су тамо „жртве хуманитарне катастрофе“ у слободно време помало вежбале хирургију и вадиле Србима органе. И извештај Дика Мартија су многи већ окачили мачку о реп и на томе ће, највероватније, остати.

Али, за разлику од „Милосрдног анђела“, либијска операција има чак и подршку Савета безбедности Уједињених нација кроз Резолуцију 1973. Мада би било прикладније да Резолуција носи орвеловски број 1984.

Иако је Резолуција изгласана под геслом „забране летења“ над Либијом да би се наводно заштитило цивилно становништво и побуњеници од Гадафијеве авијације, она садржи зачкољице које актерима дају „морално покриће“ за дејства ширих размера.

Усвајању Резолуције „кумовале“ су Русија и Кина, које су се уздржале од гласања, иако су могле да употребе вето, што не би нужно спречило западне силе у њиховој намери, али би их макар лишило „моралног покрића“.

Шта су ту „истрговале“ Кина и Русија знају само Пекинг и Москва, али зато сва њихова накнадна лamentsирања делују крајње цинично.

Онда су „заратили“ и Путин и Медведев. „Јасно је да резолуција омогућава свашта свакоме, сваку акцију против суверене државе“, изјавио је Путин у понедељак. „То ме подсећа на позив крсташима у Средњем веку када су људи позивани да иду негде да ослободе то место“, рекао је руски премијер. Он је додао да „либијски режим не одговара критеријумима демократске земље. Али то не значи да имамо право да се мешамо у унутрашњи политички сукоб, чак и кад је реч о оружаном сукобу, тако што ћемо бранити једну од умешаних страна.“

Само који минут касније огласио се и Медведев: „Неприхватљиво је да се користе термини који су продрмали цивилизације, изрази као ‘крсташки’ и слично“, рекао је Медведев. „Треба бити веома обазрив када се дају изјаве о Либији. Сматрам да резолуција представља и нашу интерпретацију догађаја у Либији, али не у потпуности“, рекао је Медведев. „Због тога нисмо искористили право вета“, додао је руски председник.

Значи ли то почетак двовлашћа у Москви? Или позиционирање Путина и Медведева пред председничке изборе 2012. године? Наставак, вероватно, следи.

На другој страни, амерички вицеадмирал Вилијам Гортни рече у недељу да Гадафи није на „листи мета“ напада западне алијансе. У том тренутку је већ била у пламену и сравњена са земљом Гадафијева резиденција у Триполију. „Колатерална штета“? Или само заштита „недужних цивила“? У исто време, западни државници јасно поручују да – „Гадафи мора да оде“.

И, док алијанса наставља разарајућа дејства у Либији, генерални секретар УН Бан Ки Мун позива либијске власти да одрже обећање о прекиду ватре. „Најискреније се надам

и позивам либијске власти да одрже реч“, поручио је Бан из Каира, не трепнувши окцем.

Човек је, очигледно, научио историјску лекцију од Бутроса Галија коме је Медлин Олбрајт пре ускраћивања другог мандата поручила да размисли ко га плаћа. Оданом Јужнокорејцу таква грешка не може да се деси.

У међувремену, број цивилних жртава, које је алијанса кренула да заштити расте и већ се броји у стотинама.

Гадафи, наравно, није узор државника за 21. век ни демократа „западног типа“, али је неспорно да су Либијци под његовом влашћу релативно добро живели и просперирали. Није, међутим, искључено да се ускоро суоче са дилемом, као и Србија после петооктобарских дешавања - да ли је боља диктатура пуних, или „демократија“ празних стомака. Смешна страна ове трагичне приче је само у чињеници да Гадафи, како сам каже, нема никакву функцију на коју би могао да поднесе оставку!

С друге стране Американци, и њихови саучесници у још једном „хуманитарном“ злочину, кренули су да „утерају“ либијску нафту. То је јасно и врапцима од Вашингтона, преко Москве до Пекинга. Али, не би требало да се изненаде ако, попут Ирака и Авганистана, истерају неку нову, или исту, Ал Каиду. И инспиришу нове бомбаше-самоубице, све са камилама, како је духовито приметио аутор стрипа у једном београдском листу.

„Одисејева зора“, баш као својевремено и „Милосрдни анђео“, представљају својеврсну легализацију тероризма. Јер према законима џунгле, а нема никакве сумње да се у то претворио савремени свет, угрожена врста има пуно морално право да употреби сва расположива средства у своју одбрану. Ко нема томахавке, има бомбаше-самоубице.

Либијска операција подсетила ме ових дана на разговор са женом једног амричког дипломате после бомбарговања СР Југославије. Жена, иначе рођена Израелка, питала ме како гледам на „ту ствар“.

„Ево како, „одговорио сам без размишљања. „Кад год вас задеси неки земљотрес,

цунами, торнадо или вам се сруши авион ја ускликнем – yurpie!“

Гледала ме пренеражено: „Али то није фер, страдају недужни људи.“ „Знам, и ја се осећам нелагодно због тога, али и под вашим ‘хуманитарним’ бомбама страдају недужни“, одговорио сам. „Ја немам томахаке, не умам да рукујем експлозивом, нити имам храбрости, осећам се крајње беспомоћно, допустите ми онда макар да се радујем божјој правди.“

Подсетио сам је да ће америчка агресивна политика довести дотле да ће и на крстарење Медитераном морати да иду у подморницама, као што су се већ забарикадирали у амбасадама широм света.

„Знате, не слажем се са вама, али вас разумем“, рекла је после краћег размишљања.

Ових дана поново размишљам о свему томе. Јер, кад се све сабере, човек дође до ужасавајућег закључка да би било најбоље да побегне из свега овог лудила, кад би било живота на некој другој планети.

Али, не вреди. Вероватно би нас већ и тамо дочекао неки „Милосрдни анђео“ или „Одисејева зора“ у којој нема свитања.